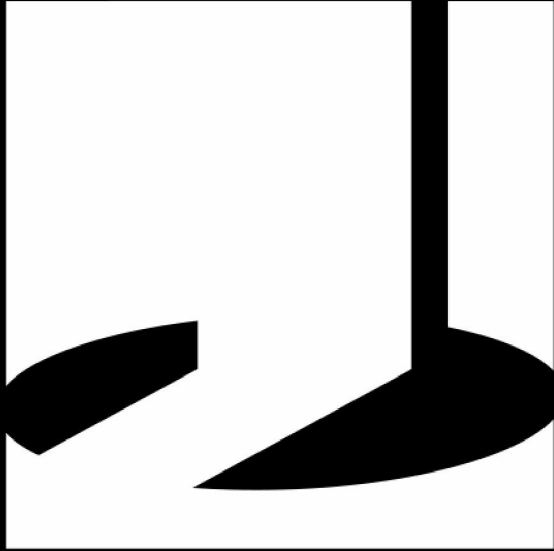

KATEDRA SCENOGRAFII

Akademia Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu

INDEKS DYPLOMÓW 2021

K A T E D R A
S C E N O G R A F I I

Pracownia Scenografii Teatralnej
Prof. Elżbieta Wernio

Pracownia Projektowania Przestrzennego
Dr Bartosz Zamarek

Pracownia Innych Form Teatralnych
Dr Robert Sochacki

Pracownia Projektowania Ubioru Kreatywnego
Prof. Urszula Smaza-Gralak

Kaja Wolak

Pracownia Projektowania Scenografii
Promotor: prof. Elżbieta Wernio

Wiara, nadzieja, miłość - próba redefinicji.

Praca dyplomowa Kaji Wolak, to jedna z najbardziej nietypowych realizacji, jakie zdarzyło mi się prowadzić. Niepostulszna i krnąbrna, chodząca własnymi drogami, osobowość rozedrgana, szukająca odpowiedzi na pytania podstawowe i istotne, zaowocowała bardzo nietypową realizacją dyplomową. Powstała w pełni dojrzała istotna wypowiedź artystyczna, na najwyższym intelektualnie poziomie.

WIARA, NADZIEJA, MIŁOŚĆ.

Szukam zatem stałości w świecie, który zmierza do rozpadu i fragmentaryzacji. Piekielnie trudna realizacja tak postawionych tematów, spleciona z kwarantanną pandemiczną, zaowocowała nie tylko stworzonymi przez autorkę konkretnymi dziełami, ale i wspaniałą rozprawą; rozważaniami, które są niczym innym, jak zmaganiem z próbą definicji pojęć, jak i szukaniem prawdy i wartości w chaotycznym i rozpadającym się świecie.

Powstała w pracy pisemnej autentyczna relacja z bardzo osobistych zmagień, dziennik podróży przez własne dojrzwanie do realizacji, do końcowych dzieł. Rzadka, dojrzała, mądra praca, która w mojej ocenie jest wyjątkowym finałem etapu podróży w sztuce, jaką jest ukończenie studiów.

Zacytuję fragment pracy pisemnej, abyście dowiedzieli się, z jak szczerym człowiekiem mieliśmy do czynienia:

Tydzień 7: Odzyskiwanie poczucia przynależności. Zastanawiam się, czy to jeszcze pamiętnik, czy już praca magisterska. Nie lubię tej pracy, jest ciężka i mozolna. Wydaje się być brzydka i nic niewarta. Leżąc na pracownianej podłodze zdaje się być w moich oczach marna. Czy uda mi się obronić coś, w co nie wierzę? Wątpię, a takich zwątpień w moje tworzenie jest całkiem sporo. Momentami chciałabym być silniejsza.

Tydzień 8: Odzyskiwanie poczucia gotowości. Konstrukcje stają na podestach i zaczynam je zauważać w ich sile. Pojawiają się ledy, a każdy element dekoracyjny jest sam w sobie spójną całością. Dobrze się bawię przy pracy, używam pianki montażowej dającej ciekawe efekty. Oddaję się szaleństwu tworzenia. Nie mogę być jednocześnie twórczynią i recenzentką.

Prof. Elżbieta Wernio

Dyplom uzyskał wyróżnienie Konkursie Najlepszych Dyplomów Scenografii Uczelni Artystycznych w 2022 roku.

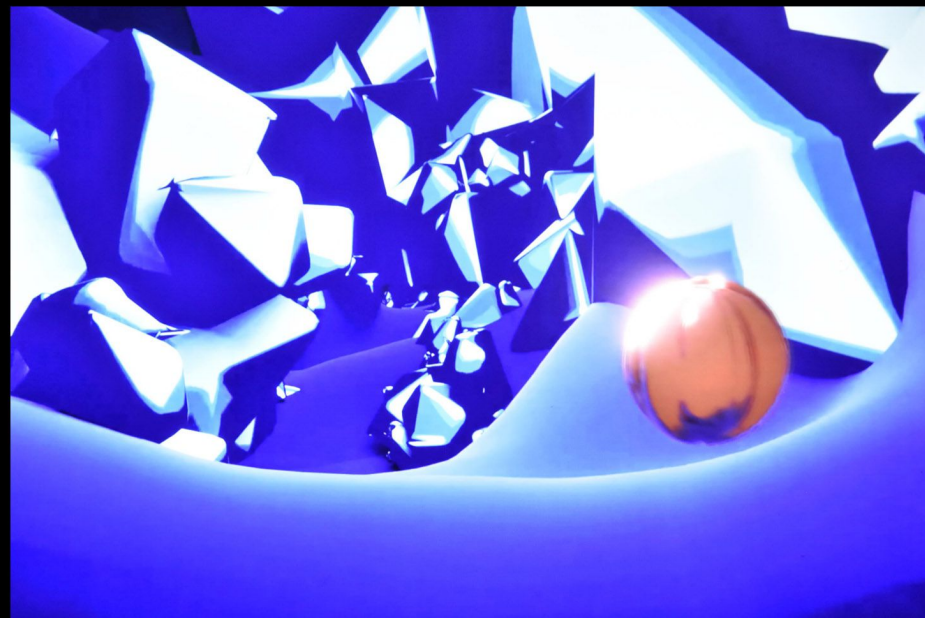
Nina Mizgała

Pracownia Projektowania Przestrzennego
Promotor: dr Bartosz Zamarek

Film animowany na podstawie opowiadania
“Trzej elektrycyerze” ze zbioru “Bajek
robotów” Stanisława Lema.

Praca dyplomowa Niny Mizgały to autorska animacja przedstawiająca kosmiczną podróż Kwarcowego na odległą planetę w celu zdobycia nowej wiedzy i bogactw. Chciwość bohatera ściąga na niego tragiczny koniec. Mechaniczny byt, rozgrzany do czerwoności od nadmiernej mocy obliczeniowej, zostaje pochłonięty przez lodową planetę.

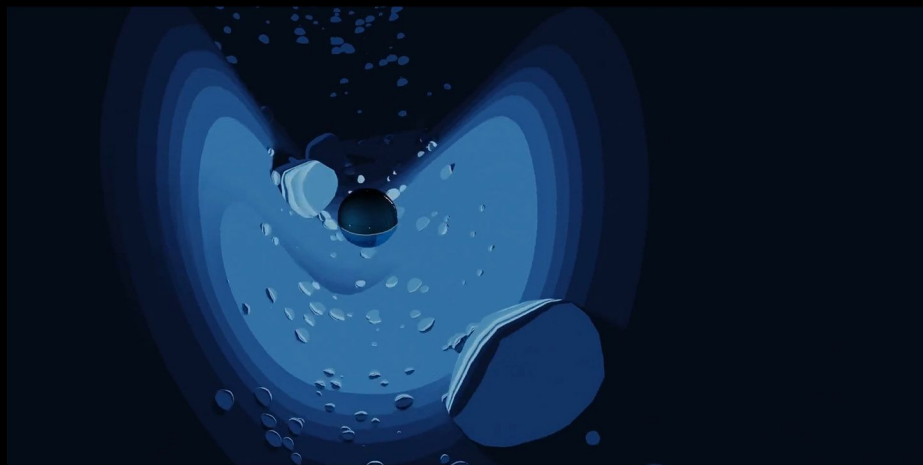
Krótką przypowieść fantastyczno-naukowa została zaanimowana za pomocą grafiki trójwymiarowej w programie Blender. Głównym założeniem projektu było, aby jedną z Bajek Robotów przedstawić w przyjemnym, ilustracyjnym i odręcznym stylu.

Praca oparta się na dwuwymiarowych ilustracjach dyplomantki w konwencji cyfrowego malarstwa. Następnie kolejne plany ilustracji, mapowane na obiekty 3D, tworzyły docelowe sceny. Nina Mizgała odpowiedzialna była za scenariusz, reżyserię, pracę kamery i wizualną stronę animacji. Muzykę skomponował Mateusz Januła-Gniadek.

Animacja oparta jest na opowiadaniu „Trzej elektrycyerze”, które równocześnie bawi, zadziwia, smuci i skłania do przemyśleń nad problemami, które także i dzisiaj są wciąż aktualne i żywe. Jego wyjątkowość polega również na oryginalności historii, która, choć prosta, przyciąga niesamowitym połączeniem baśniowej fabuły z kosmicznym science fiction. Opowieść skłania do refleksji nad problematyką przerostu ambicji i bezmyślności w codziennym życiu.

dr Bartosz Zamarek

Sebastian Siefertowski

Pracownia Innych Form Teatralnych
Promotor: dr Robert Sochacki

„Projekt 3W” – Działanie performatywno-scenograficzne wykorzystujące nowe technologie teatralne.

3W to multimedialna instalacja scenograficzna dziejąca się nie tylko w przestrzeni realnej, ale i wirtualnej. Istnieje na pograniczu dwóch rzeczywistości, które w obecnych czasach (zwłaszcza w dobie pandemii) determinują postrzeganie świata i sztuki. Jest poszukiwaniem odpowiedzi na potrzeby zastanej rzeczywistości – środka wyrazu, który wpisuje się w coraz mocniej przenoszące się w świat wirtualny życie.

Dyplom tworzony był podczas lockdownu na przełomie 2020 i 2021 roku, kiedy to większość instytucji kultury była zamknięta, a wydarzenia kulturalne odwoływane bądź prezentowane w postaci streamu online. Projekt wychodził naprzeciw problemowi takiego odbioru sztuki - oglądanie na ekranie spektakli, czy koncertów pozbawiało widza możliwości aktywnego uczestniczenia i zaangażowania w prezentowany przez artystę świat. Kamera zdecydowała, gdzie oglądający w domu odbiorca będzie kierował swoją uwagę.

fot. Anna Śliwa

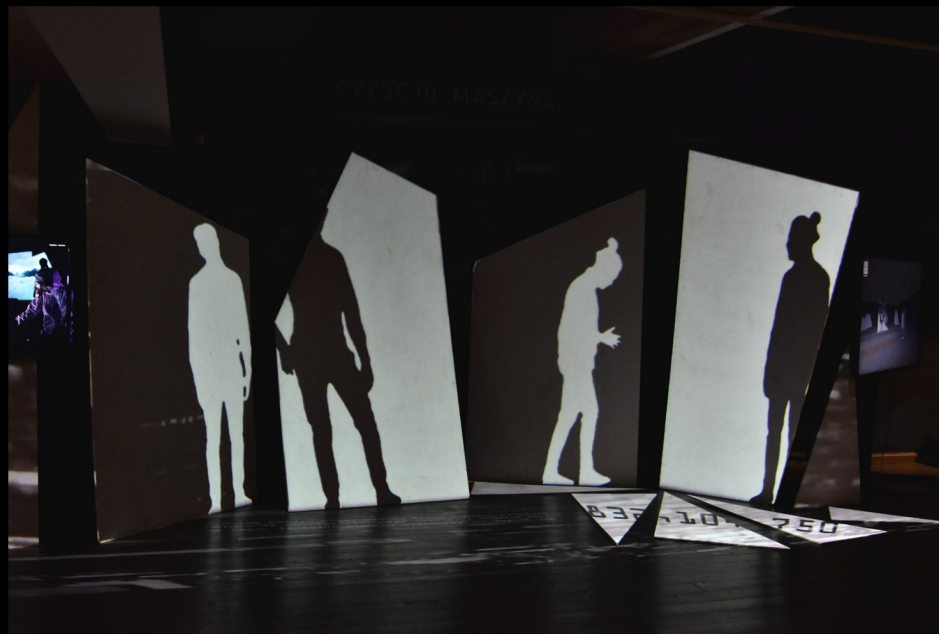
Projekt miał na celu ukazanie eksperymentalnego ale i zmierzającego ku nowemu postrzegania sztuki. Rzeczywistość online mimo wszystko wpisała się w życie codzienne dzięki wszelkiemu rodzajowi komunikatorom i rozwiązaniom pozwalającym ludziom funkcjonować w zastanej sytuacji. Ideą dyplomu było to, żeby nowe narzędzia pozwoliły nie tyle zastąpić, co rozszerzyć możliwość obcowania ze sztuką.

Premiera dyplomu miała miejsce w CKAiL Czasoprzestrzeń we Wrocławiu w ramach festiwalu sztuk wizualnych ARThropocene w dniu 04.07.2021. Wydarzenie było wielo-immersyjnym performansem multimedialnym w hali byłej zajezdni tramwajowej. Zniesione nieznacznie obostrzenia pozwoliły na zorganizowanie hybrydowej formy artystycznej, podczas której widzowie na żywo mieli możliwość uczestniczenia w rozszerzającej odbiór wirtualnej rzeczywistości, natomiast widzowie obecni online mieli możliwość wglądu w przestrzeń realną, dzięki odpowiedniemu oprogramowaniu streamującemu wydarzenie.

Dyplom obejmuje zatem interdyscyplinarne podejście do scenografii, począwszy od stworzenia koncepcji, scenariusza, projektów scenografii i kostiumów, przez stworzenie animacji oraz wideo, wymodelowanie przestrzeni wirtualnej, stworzenie strony internetowej i na multimedialnym, wielo-immersyjnym widowisku, łączącym te elementy kończąc.

Wydarzenie było też swoistą pracą badawczą, polegającą na określeniu roli scenografa we współczesnych realizacjach artystycznych, w których nowe narzędzia i nowe podejście do sztuki daje możliwość zmierzenia się z dużą formą eksperymentalną, zarządzaną w całości przez artystę wizualnego.

Dyplom uzyskał I miejsce oraz Nagrodę Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w Konkursie Najlepszych Dyplomów Scenografii Uczelni Artystycznych w 2022 roku.

Jakub Fidler

Pracownia Projektowania Ubioru Kreatywnego
Promotor: prof. Urszula Smaza-Gralak
Asystentka: mgr Marianna Lisiecka-Syska

Znak Równości. Ubiór jako narzędzie autoakceptacji i zaangażowany komunikat społeczny.

Tytułowy „Znak Równości”, zwykle używany w matematyce i przedstawiany graficznie za pomocą dwóch równoległe biegnących poziomych linii (=), zainspirował Autora do postawienia symbolu równości między człowiekiem a człowiekiem. Odnosząc się do relacji międzyludzkich w kontekście heteronormatywnej większości społeczeństwa polskiego a mniejszością LGBTQ+, zadeklarował swoje zaangażowanie wobec zjawisk społecznych i w sposób twórczy zaprezentował artystyczną postawę.

Autor: „...Wielokrotnie zadawałem sobie pytania: jak podejść do tematu, aby treść i forma niosły przesłanie edukacyjne, terapeutyczne, uświadamiające? Jakich użyć środków plastycznych aby wyobrazić homofobię i lęk, strach przed nietolerancją, wyobcowaniem, odczłowieczeniem? Pomocne były pozycje wydawnicze, zasoby internetowe, osobiste doświadczenia i rozmowy z osobami o różnej orientacji seksualnej [...]. Analiza dostępnych materiałów zapoczątkowała proces tworzenia wstępnej koncepcji pracy projektowej [...].

W konsekwencji przeniostem się do radosnego i barwnego, niczym nieskrępowanego świata dziecka. Sięgając wyobraźnią do pudła z klockami i skrzyni z zabawkami analizowałem kształty, barwy, proporcje, faktury, zestawienia materiałowe. Jak kiedyś, w dzieciństwie zacząłem lepić kolorowe modele z plasteliny. Obrany sposób modelowania pozwolił na stworzenie alfabetu form, które mogłem w dowolny sposób modyfikować, multiplikować, skalować i zestawiać w coraz to inne jakości.

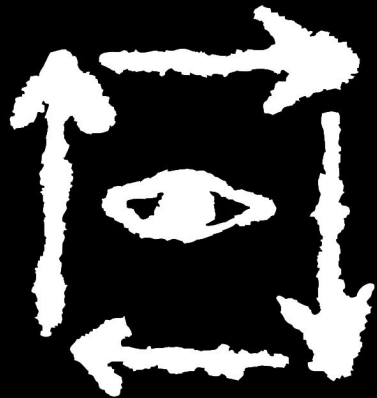
Głównym założeniem projektowym było stworzenie własnego zestawu znaków jak w alfabecie. Punktem wyjścia były proste figury geometryczne, rysunek dziecięcy, organiczne kształty z natury [...]. Do tworzenia form dodałem również symbolikę społeczności queerowej.

W pracy scenografa istotnym jest uprzestrznienie tego, co widzimy w swojej wyobraźni. Korzystając ze swoich umiejętności scenograficznych, starałem się wypełnić oraz ubrać przestrzeń, a tym samym nadać elementom dodatkowych znaczeń oraz funkcji [...].

Praca dyplomowa „Znak Równości” odzwierciedla trzy istotne dla mnie zagadnienia: komentuje problem społeczny jakim jest homofobia; jest projektem o charakterze edukacyjnym; porusza temat autoakceptacji” [...]. Realizacja dyplomowa była prezentowana podczas I edycji wystawy NAJLEPSZE DYPLOMY SCENOGRAFICZNE w przestrzeni Muzeum Teatru im. H. Tomaszewskiego we Wrocławiu i „zagrała” w spektaklu „Jak zostałem nacionalistą” (reżyseria, opracowanie tekstu: Karol Bijata, Zofia Pinkiewicz, muzyka: Jakub Rezler, Hubert Walkowski, scenografia: Jakub Fidler) w ramach Nurtu Off podczas 43 Przeglądu Piosenki Aktorskiej we Wrocławiu. Tekst został złożony z wybranych akapitów zaczerpniętych z PRACY MAGISTERSKIEJ Jakuba Fidlera.

prof. Urszula Smaza-Gralak

AKADEMIA SZTUK PIĘKNYCH
IM. EUGENIUSZA GEPPERTA
WE WROCŁAWIU